

A torzítás utolsó alakja; a Sejtfosztatás. Amikor a kínokat, kínok írják felül. Amikor a fájdalom szenvedésbe torzul, s eleven tűzbe fojtja létezését. Ekkor legtöbbször a Semmi gyökerezik meg a szívben, s járja át az ereket, maga alá taszítva a testet. A Semmi azonban nem adatott meg a Sejtfosztatóknak. Ezért volt szükségük egy Tüzetkérőre, hogy kínjaikat eltemessék tiszta lelkükben.

A viskó előtt egy fáklyákkal körkörösén ölelt alakzat pihent. A férfi meggyújtotta az utolsó kanócot, majd elégette a kezében lévő vérfoltos, megsárgult papírokat. Kócos tincsei elrejtették üres tekintetét, amelybe lidérfényt költözött, amint megpihent a földön heverő amorf lényen.

– Nincs semmi baj – simogatta meg. – Egy pillanat, s semmit sem fogsz érezni.

Elázott, szakadt kötések takarták rothadó, gennyes valóját, de nem rejthettek el mindent. Az öltésnyomok felszakadtak, mintha csak élve téptek volna darabjaira.

Azonban, bármiféle kínok is gyötörték, ő némán tűrt.

– Lasthe – Reiah ajkai megremegtek, de mosolyt erőltetett arcára. – Hogy elnyelhessem a fájdalmaid, szabadjára kell engedned őket, jó? Kérlek... engedd szabadjára az érzéseidet.

A rém felemelte összeaszalódott arcát, szemeiből semmilyen érzés nem tükröződött. Reiah letérdelt elé, de nem merte megérinti, mivel félt, hogy fájdalmat okoz neki. Lasthe azonban nehézkesen közelebb kúszott hozzá, arcát ölébe nyomta... aztán felordított.

Reiah ugyan szavaira bízta magát, most képtelen volt felállni. Egész testében remegett. Annyiszor érezte ezt az elviselhetetlen fájdalmat... addig mégis.. .mégis miért most! Miért most!

– Miért nem vagy képes felállni? Miért remegsz? – kiáltotta könnyes szemekkel. – Állj fel! Állj fel! – Kitépte a tincseit összetartó hajtút és egyszerűen a combjába szúrta. Vére a zokogó torzításra fröccsent. – Ezt... miért nem érzed? Miért nem? – suttogta magának, ahogy többször is átszúrta a combját. A maga okozta sebesülésének ellenére felállt és az kezébe vette Lasthét. Térdeire remegtek, de a kör közepéhez vitte. – Miért nem?

A kezében lévő test elernyed, mintha egész valóját beleöntötte volna a gyötrellem törött kelyhébe, nem hagyva semmit a szomjazóknak.

– Lasthe. – A név, amiről azt hitte örökké ajkain hever majd, egyszerűen megégette nyelvét.

Üresen pihent, mint egy kardhüvely, mely a fényes kardját várja, hogy visszatérjen hozzá. De ez a kard... rozsdás és kopott volt. Méreggel és tövisekkel átitatott penge, mely egyetlen dolgot akart. A lelkét.

– Örökké a hüvelyed maradok, te pedig maradj a kardom.

Ha mindketten eltörünk, kovácsoljanak belőlünk pengét.

Egy pengét, amit lehetetlen elpusztítani.

...

Kötései teljesen átáztak, miközben lázálom gyötörte. Minden porcikájában lángvirágok bontottak szirmokat, fel akarták emésztetni, de a lélek tovább küzdött. Pilláiról könnycseppek kúsztak végig arcán, ahogy ajkaiba harapott. Remegett. Pedig már napok teltek el azóta, mégis a sebek; mintha percenként festették volna fel magukat a testére, örök emlékeztetőt hagyva bűneiről.

Megérintett valakit. Megragadta az alak ruhájának anyagát, s magához vonta. Melegséget érzett, két kéz ölelte remegő ujjait. Nem szólt hozzá semmit, csak kiséperte szeméből verejtékes tincseit.

– Még mindig lázas Felséged – mondta a hang, miközben továbbra sem engedte el a kezét. Reiah lassan kinyitotta a szemeit. Félhomály uralkodott a szobában, csak az ágy melletti éjjeliszekrényen pislákoló néhány gyertya.

– Hol vagyok? – suttogta a Félisten, de képtelen volt megmozdulni; a fájdalom elviselhetetlen volt.

– A szobájában.

A kezek lassan elengedték, a fehérhajú férfi felállt és egy széken pihenő teknőhöz lépett, melyben forró víz gőzölgött.

- Ki kellene cserélnem a kötéseit.

Reiah ajkai megremegtek; emlékezett, amikor először látta el őt, úgy érezte, hogy inkább meghalna, minthogy azt az elviselhetetlen érzést ismét átélje. A sebei lassan gyógyultak, de mit is várt, átoksebek. A kötéseit egészen átáztak, az alatta pihenő lepedő is vörös volt.

- Nem szükséges, Lasthe. Nem...
- Ha nem tisztítjuk ki őket időnként, elfertőződnek, és még jobban fájni fognak.
- Nem érdekel... – suttogta keservesen, miközben próbált felülni.

Ajkaiba harapott és remegő kezekkel feltolta magát, a hátára akart fordulni, hogy felülhessen. Karjai nem bírták, kicsúsztak alóla, de Lasthe éppen elkapta.

- Kérem, ne mondjon ilyeneket.
- Lasthe – nevetett fel, miközben Lasthe segített neki felülni. – Nézz csak rám! – Fekete köpenyt viselt, mellkasán vastag fásli pihent. Verejtékezett, sajgott minden porcikája és alig kapott levegőt. Még mindig érezte a töröket. Levetette magáról a köpenyt. – Hozz egy tükröt.
- Tükörben... nem látszódnak – motyogta Lasthe, miközben maguk mellé készítette az új, tiszta fáslikat és a vizet. – Amikor felvettem önt a karjaimba, a márványkövek tükröződésében sem látszódtak. – Reiah letépte magáról a véres fáslikat, mire Lasthe arca eltorzult. – Óvato...
- Ne nyúlj hozzám!

Lasthe visszaült a helyére, zavartnak tűnt. Reiah nem látta őket, de amikor megérintette a hátát, a kezei véresek voltak. Kezébe temette az arcát. – Sajnálom, sajnálom – suttogta elhaló hangon. – Minden az én hibám. Minden, csakis az enyém.

- Nem kell – mártott bele egy rongyot a meleg vízbe Lasthe, majd megtörölte a Félisten hátát.
- Hogy mond... – felszisszent. – Lasthe. – A férfi felállt és elkapta a kezét, majd szorosan magához ölelte. – Ez... fáj, Lasthe.. a sebeim...

– Nem tett semmit, semmi rosszat, értse már meg. Kérem, ne okolja magát. Kérem...

– Ne sírj, Lasthe – mosolygott Reiah. – Ne sírj – remegtek meg az ajkai. – Jobban fáj... ezeknél a sebeknél is, ha látom, hogy miattam sírsz. – átkarolta a férfit, majd amikor elváltak, megérintette az arcát. – Vége van, nincs miért sírnod – döntötte a homlokát a férfiének. – Köszönöm, hogy itt vagy.

– Örökké ön mellett leszek.

...

A Pacsirta Pavilon ablakát szélesre tárta, a mézsárga napsugarak végigkúsztak a szoba falain, megpihentek szekrényeken. Reiah a térden ülve, lehunytt szemekkel meditált. Aurafelhők ölelték körbe, melyből lassan pillangók váltak ki. Reiah szempillái megrezzentek, arca eltorzult. Néhány pillangó elfakult, helyükbe újabbak léptek, de ők is szikralétűek voltak. A Félisten mellett tea gőzölgött darumadarakkal díszített csészében.

A kert a késő nyár alakját öltötte magára, ezerszín levelek hulltak a mandulafa alatt hullámozó tavacska felszínére. Összeérintette a kezeit. Energiák szabadultak fel körülötte, a lepkék pedig egytől-egyig semmivé foszlottak. Reiah kinyitotta a szemeit. Vörös íriszeit vékony palástolta. Ajkaiba harapott, mire vért köhögött fel, de ezt sem állíthatta meg.

– Alkotás!

A pillangók megfagytak a levegőben. Vércseppekként hulltak a teába, néhány a csészén is megpihent, mely egyszer csak megrepedt, majd szilánkjaira tört. Esőcseppek és kósza levelek ragadtak a valótlan és való mezsgyéjében. Reiah ajkai megremegtek, majd elmosolyodott.

– Nevetséges – suttogta.

Kitárta a kezeit, elfoszlatta megtört terének darabjait. Felnevetett, majd beleöklözött a terasz fadeszkáiba, a zápor elnyelte keserves ordítását. Már hónapok óta képtelen volt megidézni a terét. A meditáció nem sokat segített, csupán ideig-óraig vetett véget a fájdalomnak. Tincsei kuszán omlottak rá megtört és halovány alakjára. Lassan felemelkedett s megtörölte véres, száraz ajkait. Üveges tekintettel szemlélte a szivárványt idéző esőt.

- Hozzak másikat? – térdelt le mellé Lasthe, hogy felszedje a törött darabkákat. Reiah rá sem nézett, miközben megcsóválta a fejét.
- Nem sikerült. Miért?

Az Alkotást csak az Istenek hozhatták létre. Olyan tér volt, ahol szinte halhatatlanná váltak. A lelkük azon része, melyben erejük magja pihent. Reiah azáltal, hogy képtelen volt megidézni, egyre csak gyengült, pedig a tere enyhíthette volna fájdalmait. Felsőhajtott, ismét ülésbe tornázta magát és éppen elmerült volna a meditációba, de Lasthe elkapta a kezét.

- Mi lenne, ha ma pihenne? Majd holnap újra megpróbálja – nézett mélyen a szemébe a fehér hajú férfi.
- Honnan tudod? Lehet, soha többé nem ébredek fel – suttogta keserűen Reiah. Lasthe közelebb húzódott hozzá és megérintette a tenyerét. Reiah pillangói életre keltek.
- Alkotás – mondta nyugodt hangnemben, mire az aranyló és ezüstös fonalak összegabalyodva teret alkottak.

A két férfi ereje összemosódott. Reiah egykori kör alakú kövekből kirakott sétányát zúzmarás virágmező ölelte. Az égből hópihék hulltak, beborítva a kiszáradt cseresznyefát, mely a tér egyik oldalán helyezkedett el. Reiah megérintette a törzsét. Jégvirágok nőttek be, mire lassan rügyezni kezdett.

- Miért teszed ezt?
- Levele érkezett – hagyta figyelmen kívül a fehér hajú, majd átnyújtott egy pecsétetes tekercset. Reiah elvette, majd amint elolvasta, kérdőn Lasthéra pillantott:
- Az Örök Arany városába kell mennem? – Egy virágfej hullt rá fejére. Feltekintett ismét a fájára, ami ezúttal már virágokat bontott. Lasthe lágyan bólintott.
- De előtte készítek Felségének egy kis teát. Hosszú útnak néz elébe.
- Te nem jössz velem?

- Akadt még egy kis dolgom itt, amint végzem, csatlakozom önhez. – Reiah bólintott és még egy utolsó pillantást vetett az összemosódott terükre.
- Ne adj többet az energiádból – szüntette meg a terét. – Pazarlás.

...

A juharfák vörösen izzó alakjait mézsárga szalagok ölelték. Az ezernyi lélekfogó szalag eredetileg szerzetesek keze munkája volt, szellemek s különféle ártólények ellen nyújtottak védelmet egykoron, azonban manapság csak a jószerencse szimbólumai voltak. Ha szél támadt, fodrozódó hangjuk betöltötte az erdőt, néha „Isten fűtöknek” is nevezték őket. A fénnel szőtt úton haladt, meglazította ruháját, léptei unottan pihentek meg egy-egy pillanatra a ropogó avarrengetegben.

Felásított, ajka oldalán egy szalmaszál lógott. Reiah hajóval érkezett az Örök Arany Városába. A hivatalnokok többsége test és lélek kalauzt használt, mely egyetlen csepp vér által képes volt egy hivatalnokot bárhova megidézni, de Reiah jelenlegi erejével még arra is képtelen volt, hogy papírlélek idézőt használjon, mely nevéből adódóan csak a lelket tudta megidézni bárhova. Így nem volt más választása, elvegyült az emberek közt, ami sosem esett nehezére és hajóra szállt. Az Örök Arany Városa volt Aqnis birodalmának fővárosa. Eredetileg egy aprócska település volt, közel a Nyugati partokhoz, de mivel sok kereskedő megfordult itt, hamarosan hatalmas vagyon halmozódott fel a halászfalucskában, s a selyem kereskedelem központjává is vált. „Arany Halfejek Városának” gúnyolták sokáig, majd végül, amikor a császár áttette ide a székhelyét, megkapta az Örök Arany nevet.

Reiah kinyújtózott, a faleveleken átszűrődő napfény csorgott végig alakján. A levele a császártól érkezett az Őszi Játékokra invitálta meg. Aris gyakori vendége volt ennek az eseménynek, bár Reiah annyira nem volt oda érte, de mint mennyei hercegnek kötelessége volt megjelenni bátyja helyett. Lasthén kívül senki sem tudta, hogy a városba jött, nem is akart nagy felhajtást, nem elég, hogy a palotában úgy meredtek rá, mint a véres rongyra, nem tudta volna elviselni, ha itt is gúny és megvetés tárgyává válik.

Kicsit meg is változtatta a külsejét. Kontyba fogta tincseit és megszokott fekete köpenye helyett halványkéket öltött. Fűtyörészve sétált tovább, mikor két lovas vágatott el mellette felkavarva körülötte az avert. Kultivátor tanoncok voltak, oldalukon jádefüggő lógott bizonyára még nem rég szerezhették meg az engedélyüket. Szinte elsodorták Reiah-t.

– Elnézést! – vetették hátra, hangjukban valóban sajnálat csengett.

Sietős volt a dolguk. A tanoncok segédkeztek a rendfenntartásában. Ha valami átjutott az emberek világába, az már a kultivátorok hatáskörébe tartozott. Reiah elkapott egy lehulló falevelet, ki akarta próbálni, hogy képes e elégetni, de lángjai csak megperzselték a széleit.

Összezárta a markában. Megidézett néhány pillangót, melyek amint megjelentek, azonnal el is fakultak. Reiah az ajkaiba mélyesztette a fogait.

...

Oldalra emelte a vörös és aranszínű függönyöket, miközben belépett a félhomályba. A cégéren elmosódott jegyek hirdették, hogy egykor egy raktár állhatott itt, de még a mennyekben is tudták, hogy a császár vásárolta fel, néhány éve és illegális ópiumkereskedőnek adta ki kaszinóként üzemeltetve. Reiah, amint belépett arca elé emelte a ruhájának az ujját.

A tömény levegő, mely füst és alkohol aromáját itta magába, szinte a tüdőjére telepedett. A szobában aprócska asztalok heverték, rajtuk különféle táblák, mellettük pedig érmék. Hangos nevetés ölelte a legtöbb asztalt. Boros poharak koccantak, érmék gurultak végig az asztalok szélein. Díszes párnákon ültek a vendégek, alakjuk búzlótt az ópiumszagától. Reiah tétován álldogált az ajtóban. Aris sosem beszélt neki erről a helyről részletesen. A szavak... nem is igazán írhatták le ezt az érzést, ami a torkában kúszott.

– Szeretne fogadni? – jelent meg mellette egy fiatal fiú, bambuszpipázott. Reiah megcsóválta a fejét. Sosem volt oda a szerencsejátékokért. Mindig elvesztette a vagyonát. Belegondolva, sosem volt szerencsés. Felsóhajtott.

– Ófelségét a császárt keresem – vette ki a levelét a ruhájának ujjából és átnyújtotta a kontyos fiúnak, aki elvéve a szájától a pipát elolvasta.

– Odavezetem – indult el az egyik irányba.

A szobák egy hatalmas csarnokból voltak kialakítva, vékony papírfalak választották el a különböző asztalokat egymástól, így a vendégek nem zavarták egymást. Reiah követte a fiút.

– Új vagy – szólalt meg egyszer a fiatal, félretolva egy ajtót. – Vigyázz magadra, az ilyen fiúcskák könnyen beszennyeződhetnek egy ilyen helyen. – Reiah kérdően pillantott a rá. – Nézz csak rám! – nevetett fel, majd sarkon fordulva távozott.

...

Jégvirágok bontottak szirmokat a hófehér falakon. A fehér tincsek közé pernye ragadt, éjfeketévé festve. Kezeiben jégstilánkok ragyogtak a lángok fényét magukra öltve. Füst és hamu táncolt a Felhőpalota romjai felett. Lasthe felemelte a stilánkot és a földön fekvő, vért köhögő csuklyás alak felé mutatott. Arcát vér permetezte. A Palota lépcsőin állt, majd lassan lesétált, ajkai lágy mosolyra húzódtak.

– Hal... – fröcsögte az aszott bőrű, aki mellett holt katonák és koszos köpenyek heverték. – Miért...?

Lasthe lesütötte a szemeit, arca eltorzult, mire a bölcs szavai elakadtak. Majd... a férfi felnevetett. Nevetése végigborzolta a holtakat is. Hosszú tincsei körbeölelték vérben fürdőző alakját. A mennyei fények, pokoli lángokká torzultak.

– Meg kell tennem – villantak fel smaragdzöld szemei, majd egyetlen suhintással lemetszette a bölcs fejét.

Jégvirágait vércseppek borították. Vékony szirmaikon harmatként kúsztak végig, pókliliom mezőt idézve a Palota előterébe. Katonák és tisztviselők taposták le a virágok szirmait, ahogy fegyvereiket a férfi felé tartották. Lasthe kezében egy pillanatra megpihent a kard, megvárta, míg néhány vércsepp lekúszik pengéjéről csókot fonva a vértenger habjaival.

Egy lándzsa zúgott el alakja mellett, tincsei liliom szirmokként kavargtak körülötte, miközben lassan felemelte fejét. A katonákon rémület lett úrrá, a tisztviselők pedig eloltották talizmánjaik fényeit, rettegve meredtek Lasthéra.

– Miért? – suttogta egy katona. – Miért árult el bennünket, parancsnok? – Lasthe megtorpant.

– Miért? – suttogta, de inkább szánta magának a kérdést, mintsem a remegő katonáknak. De mégis, olyan hamisan csengett a füleiben, hogy ködös szemei nem találtak válaszokat. Talán nem is voltak, ezekben a pillanatokban. Csak egy vágy, egy vérszomjas érzés, mely nem ismerte az értelem talaját. Ölni akart, pusztítani.

Kárpótlást. Vérrel írt bosszú festeni a hófehér falakra. – Nincs miért – indult el feléjük.

Pengéjén lesiklott a hold utolsó sugara, miközben több ezer tisztviselő lelkét fosztotta meg testétől. Kardja szinte csak felvillant a szemeik előtt, a következő percben, pedig már testükben bontott szirmokat. Húsukba mart, vérüket szipolyozta, nem engedte, hogy boldog halált halhassanak. A vértenger hömpölygött, maga alátemetve minden élet, míg csak ő maradt az utolsó hajós.

...

Lesétált a recsegő deszkákon, melyek úgy tűntek bármelyik pillanatban beszakadhatnak alatta. Már a lépcsőkön hallotta az éljenzést és a hangos nevetést.

– A vesztes háromezer aranyat fizet! – tapsolt a császár, Reiah felismerte a hangját. – Ilyen gyenge kultivátort még egy agyagbábut sem tud irányítani, inkább – szavai elnyomta a feltörő gúnyos nevetés. Reiah egy vörös függöny előtt állt. Erőt vett magán és oldalra tolta. A trón előtt arany és ezüst érmék heverték, jászpegyek és különféle gyöngyök társaságában. A férfit félmeztelen nők ölelték körbe, szemeiben gúnyos fény csillogott.

– Üdvözlöm Felséged! – könyökölt le a trónja karfájára és elmosolyodott. Előtte egy tér pihent, azt törött cserépdarabok borították. – Még most kezdődik az igazi játék, semmiről sem maradt le!

A tömeg felkacagott, a férfi mosolya pedig szélesebbé vált. Sötétbarna tincseit ezüst hajtű fogta kontyba. Fekete köpenyt viselt, vörös sárkányok kúsztak végig ujjain. Jóképgű volt és fiatal. De a szemei szürkék voltak és élettelenek. Csupán a vér tükrözöddött vissza íriszéből. Reiah összeérintette előtte a kezeit és letérdelt. De még is így is érezte magán a megannyi bőrre égő pillantást. Felállt, levette a fejéről a parókát és kibontotta ébenfekete tincseit. Az emberek összesúgtak. – Foglaljon helyet társaságunkban! – mosolygott nyájasan a császár. Reiah ahogy elhaladt az asztalok előtt, az emberek megvető pillantással illették, sőt az egyik asztalnál ülő férfi felkapott egy kupa rizsbort és ráöntötte.

- Elnézést, megcsúszott a kezemben – nevetett gúnyosan. Reiah rá sem nézett, tovább ment. A császár leseperte magáról a nőt és helyet kínált maga mellett, miközben bort öntött egy pohárba Reiahnak.
- Elnézést, az úrfik... kicsit nevetlenek. – Reiah oldalra tolta a poharat. A császár felvonta a szemöldökét, majd végül nem ült vissza a trónjára, hanem Reiah mellé telepedett. – Szeretne a herceg fogadni? – mutatott az agyagtörmelékekkel borított tér felé.
- Megérné? – vágott közbe egy kissé pityókás úrfi. – Nekem már a gatyám is ráment ezekre az amatőr kultivátorokra.
- Tegyük egy próbát – csettintett nyelvével a császár, felvéve a poharát körbepillantott a lampionok miatt vörösen izzó termen. – Ezer arany annak a jutalma, aki képes legyőzni egy játékban!

A fiúk összesúgtak, érmék csillogtak a vörös nyalábok fényében. Reiah kíváncsian szemlélte az eseményeket, valahogy... megváltozott a hangulat. Az eddig őt mustráló szempárok egymás vicsorgó kutyái lettek. Én kettőt adnék, vetette oda egy hang, nekem elég lenne ötszáz is, ha a császár megkegyelmez, jött valahonnan a másik. Végül csak kilépett egy fiú, kezében egy szütyő arannyal.

- Legyen kettő, Ófelsége.
- Csak meg ne bánd, figyeljen a herceg, nehogy lemaradjon valamiről – mosolygott a császár, miközben a tér felé sétált.

Reiah a térdein ült, fojtogatta a hely atmoszférája, mintha bármelyik pillanatban darabjaira szaggathatta volna, belevésve fogait a bőrébe. A császár unottan leandalgott a nézőtérről az arénához, ahova már odakészítettek egy újabb agyagbábut, amelyet lélekszállal irányított. A császáré aranylóan sugárzott, a fiú szalagja jáde zöld alakot öltött magára. Összeérintették a kezüket, mire a bábok lábra álltak, majd nagy, nehéz léptekkel elindultak egymás felé, de minél közelebb értek, annál gyorsabban és könnyedebben léptek.

Porzott a lábuk alatt a föld, hatalmas lábnyomok követték alakjukat. Ökölharcot folytattak, míg a császár megállás nélkül támadott, a fiú védekezve hátrált. Egészen addig, mígnem volt

tovább, a katona a falhoz szorult. A másik agyagkatona felé ugrott és megragadva a lélekszálakat elkezdte őket tépkedni.

A fiú a térdeire bukott, felköhögött, majd szemeiből is vér kezdett folyni. Minden egyes elszakított húrba beleordított.

– Kérem, kérem, állítsa meg!

A tömeg felkacagott, a keserves kiáltás és nevetés abszurd szimfóniát alkotott. – Ha elvágják... – A fiú szeme fennakadt, ugyan nem halt meg, de a lélekmagja megsérült. Reiah szemei elkerekedtek, szóhoz sem jutott, testét hideg borzongás futotta át.

– Hívjanak egy orvost, valaki sírdogálni kezdett, a mamáját kívánja!

Tömény nevetés, vastaps. Reiah úgy érezte, mintha csak egy mézszárlás szemtanúja lett volna. A császár még mindig mosolygott, így tért vissza a helyére is.

– Hogy tetszett? – dobta a pénzt az asztalra, majd szárított datolyát tömött a szájába. Reiah nem mert az örült szemekbe nézni. Kezei megremegtek, ahogy megpróbálta megérinteni poharát, de helyette kiborította a tartalmát a terítőre.

– Milyen ügyetlen felsége – tett elé egy rongyot a császár és felitatta az alkoholt. Reiah tudta, hogy nem volt visszaút. Démonok fészkébe lépett, minden mozdulatát parázs sercegés követte.

– Szeretne fogadni? – öntött a poharába rizsbort egy fiatal fiú.

– Megmérettetném halandói képességeim mennyei valóddal.

A császár szemei üresek voltak, majd lassan megteltek... vérvörösökké váltak, íriszei a kiontott lelkek ketrecévé formálódott. A tömeg felzúgott, tetszett nekik az ötlet. Reiah elsőnek fel sem fogta a férfi kijelentését. Belekortyolt ráérősen a poharába, mire a tömeg elcsendesült. Ismét minden szem részegeződött.

– Harcolni kíván velem Őfelsége? – tette le a poharát.

Reiah vörös szemei felvillantak, a tömegen hideg borzongás futott végig. Hallotta, hogy Démont suttognak. Tudta, hogy a császár tisztában van azzal, hogy a büntetése után elgyengült. Arra ment ki az egész, hogy még jobban megszegyenítse? Azért volt az a

„színjáték”? Nemet akart mondani, de tudta, hogyha ellentmond, itt helyben megölik, mint ahogy ezt a fiút megnyomorították. Neki nem kegyelmeztek volna.

– Legyen – vett ki a zsebéből pár aranyérmét. – Egy játék belefér. – Ismét felmorajlott a tömeg, mindenki fogadni akart, természetesen a császárra. Pár perccel később már két ép agyagkatona állt az arénában.

– Megtette mindenki a tétjeit? – emelte fel a kezét egy fiú, mire a tömeg helyeslően felordított. Reiah lélekszállai halvány vörösen, szinte rózsaszínbe torzulva pislákoltak, míg a császáré még fényesebbnek tűnt. Megpróbálta lábra állítani az agyagkatonáját, de az meg sem moccant. Az emberek felnevettek.

– Nézzetek milyen egy szerencsétlen!

Reiah összeérintette a kezeit, az agyagkatona lassan lábra állt, de végül ismét összezuhant. Pánikba esett, nem lehet, hogy ennyire legyengült. Még azelőtt cafatjaira tépik, mielőtt bármit is tehetett volna!

– Rakjunk bele lélekdobozt – javasolta a császár. – Ott könnyebben összpontosulnak az energiái felségének. – Reiah ajkaiba harapott, de elfogadta.

A Lélekdoboz egy kultivátor eszköz volt, melyet arra használtak régebben, hogy bábokkal harcolhassanak a háborúban, de mivel nagyon veszélyes volt a használatuk – ha összetört a lélekdoboz a kultivátor elveszthette a lélekmagját, elgyengülhetett és később meg is halhatott –, ezért betiltották. Természetesen ilyen illegális helyeken könnyen megtalálható volt. Miután valamennyi energiát elzárt az agyagbábuban az végre felállt és mozgott.

– Kezdhetjük felsége? – kérdezte a férfi mosolyogva. Reiah-t kezdte előnteni a düh. Ököibe szorította a kezét.

– Igen.

Reiah lábra állította a katonáját és végigmérte. Kisebb volt és törékenyebb, mint az előző, melynek elszakadtak a szalagjai. A háborúk idején maga is sokat harcolt ilyen dolgok ellen, de mindig próbálta megmenteni a dobozokat, nehogy valaki miattá veszítse el az életét. Törékenynek tűnt, pedig igen erős anyagból alkották meg. A császár nem sokat teketóriázott, azonnal rátámadt Reiah harcosára. Reiah alig tudta kivédeni, a harcosa azonnal a földre pottyant, karjából néhány darabka le is tört.

- Tudja a herceg, miért előnyösebbek a lélekszálak? – kérdezte a császár aranyló szemekkel. – Mert ugyan védtelenebbek, mint a lélekdobozok, de nem olyan veszélyes a használatuk. – Reiah a szemeit forgatta. *Mondod ezt azután, hogy valakinek kitepted és egy életre nyomorékká tetted.*

Felállította a katonáját, de nem sokáig maradhatott biztonságban, a császár agyagkatonája megsokszorozta lépteit és kezével ütések mérte az övére. Végül áttörte bábujának a mellkasát, de mielőtt elérhette volna a lélekdobozt, Reiah szemei felvillantak és a harcosát kibuktatva a másikat, lábra állt. A tömeg felhurrogott, senki se számított arra, hogy Reiah előnyösebb helyzetbe kerül pedig így sem állt a helyzet magaslatán. A katonája egy hatalmas lyuk tátongott, lehetett látni a lélekdobozt. Összetette a kezeit és pillangókat idézett, melyek körbeölelték a rozoga alakot. A császár felnevetett.

- Ezt már szeretem! – vigyorgott rá eszelősen a félistenre, aki mielőtt bármit reagálhatott volna, a császár agyagkatonája elkapta a nyakánál fogva és berántotta az arénába. A tömeg felkiáltott és taps morajlott végig soraikon.

Reiahnak még egy lélegzetvételnyi ideje sem maradt, az agyagharcos többször rátámadt. Alig tudod előle kitérni! Felkavarodott körülötte a por, ahogy kezével kivédte a felé mért csapások sokaságát. Csapzott tincsei szemeibe hulltak, ahogy próbált kitérni, de volt, hogy karjával kellett tompítani az ütések. Úgy érezte, mintha csak kővel dobálnák. Amikor visszatámadt, minden egyes ütése után úgy hallotta, mintha ujjcsontjai szilánkjaira törtek volna, de nem tehetett mást. Végül nem bírta tovább, a földre bukott elszakítva piszkos ruhájának alját.

- Gyere – kiáltotta oda az agyagkatonájának, mikor a földre esett. A császár harcosa felé nyúlt, de mielőtt elérhette volna a sajátja megakadályozta. Reiah félelmében maga elé emelte a kezeit, majd mikor érezte, hogy a lélekdoboz az ölébe hullt végre feltekintett. A katonája állt előtte, darabjaiban. A tömeg tovább tapsolt és nevetett! Reiah szemeibe könnyek gyűltek. Az előtte álló test darabjaira foszlott csak a másik agyagrém állt előtte. Visszazárta magába gyorsan az erejét, majd futni kezdett.

- Hova rohan a herceg? Még csak most kezdődik a játék! – zúgott a csarnokban.

Reiah maga sem tudta hova rohan, csak el innen. Kimászott az aréna döngölt falain, majd lélekszakadva próbált áttörni a tömegen, de azok útját állták. Félelem lett úrrá rajta, úgy

érezte magát, mint akkor! Sebei, mintha ismét felnyíltak volna, rózsákat festve hófehér hátára.

– Engedjenek át! Csalt felséged! – ordította, miközben kitépte a hajából a hajtűjét és a felé közeledő császárra emelte. Kezében remegett rögtönzött fegyvere, mire a császár elmosolyodott.

– Csak játszottunk, nem kellett volna ennyire a szívedre vened! – érintette meg Reiah kezét és megpróbálta kicsavarni a félisten kezéből a fegyverét.

Reiah arca eltorzult egy pillanatra, és egyszerűen torkon szúrta a férfit a hajtűvel. A tömeg ledöbbsent, a levegő megfagyott a teremben. A hajtű a földre hullt csörömpölve, Reiah pedig futásnak eredt. Mikor kiért a kaszinóból, eső harmatozta a tájat, de ez sem állította meg. Ruhája elszakadt és csupa sár lett, haja csapzottan ragadt a homlokába. Alig kapott levegőt, s mikor elérte a város határát a térdeire bukott, világos ruhája némán itta magába sárgás-barna esővizet. Kezeit ragadós, forró vér ölelte. Felnevetett.

– Mivé váltam – harapott bele ajkaiba, miközben megrázkódtak vállai.

...